

„Bármilyen messze vagyunk egymástól, ugyanazt az eget látjuk”

[Kónya-Kovács Otilia](#)

2022.05.24.

LXXVII. évf. 20. szám

A nagybecskereki Szathmáry Karolina-leánykollégium végzős növendékei megtartották ballagási ünnepségüket. Az eseményt hálaadó szentmise előzte meg, melyet Németh László püspökatyá celebrált a paptestvéreivel, majd a kollégiumtól búcsúzóik áldásban részesültek.

Az ünnepségen **Julianna nővér** a búcsúsorait a ballagókhöz intézte.

— A kollégiumban töltött évek során különböző hatások értek titeket, sok-sok élményben volt részetek: napi bánatok, örömök, barátságok és szerelmek, szent és meghitt pillanatok. Gykezettünk figyelni rátok, szüleitekkel együtt próbáltunk nevelni, irányítani benneteket. A következő évek majd megmutatják, mennyire tudtuk bennetek kimunkálni a belső gazdagságot, erősíteni hiteteket, és felébreszteni a vágyat az igényességre, az igazra, a jóra és a szépre — hangsúlyozta Julianna nővér. Az együtt megélt jelentős események számbavétele után így folytatta: — Habár a jövőbe csak Jézus szeretete lát, azt tudjuk, hogy nem indultok üres kézzel, üres tarisznyával. A tarisznyátokban a felsoroltak mind benne vannak. A mai napon útra indítunk benneteket. Gondoljatok mindazokra, akik segítettek, biztattak, bátorítottak benneteket az elmúlt évek során. Fontos, hogy a búcsú után se szakadjatok el végleg egymástól! A személyes kapcsolatok, melyek kialakultak a

kollégiumi évek során, kíséjjenek titeket további utatokon.

A harmadikosok búcsúztatóját **Simon Rita** olvasta fel, aki arra is rámutatott, hogy a kollégiumi közösség mindannyiuknak a második családja lett.

— Nemsokára új útra tértek, ami új kihívások elé állít benneteket. Kívánom, hogy minden feladatot a tőletek telhető legjobb módon tudjatok elvégezni, s elégedetten álljatok majd életutatok végén. Addig is, időnként nézzetek fel az égre, hiszen bármilyen messze vagyunk egymástól, ugyanazt az eget látjuk. Ilyenkor emlékezzetek a kollégiumban töltött évekre, és merítsetek erőt azokból a szavakból, mosolyokból, amelyeket itt kaptatok.

A ballagók nevében **Kószó Karina** gondolatait hallgatták meg a jelenlévők.

— Drága végzős társaim! Elérkeztünk egy új fejezethez. Félünk, és szomorúak vagyunk, akárcsak négy évvel ezelőtt. Félünk az előttünk álló ismeretlentől, és szomorúak vagyunk, mert egy csodálatos dolog fejeződik be. Ugyanolyan érzés, mint négy évvel ezelőtt, de mi időközben teljesen más emberekké váltunk. Lélekben sokkal erősebbek és gazdagabbak lettünk, életre szóló barátságokat kötöttünk, élményeket szereztünk, megtanultuk, mi az elfogadás és a megbecsülés. Ne feledjétek, bármi is jön, Isten kész arra, hogy fogja a kezünket, és mindent a javunkra fordítson.

A leányoknak egy-egy szál rózsza kíséretében átadták a ballagási tarisznyát, valamint mindenki kapott útravalóul ajándékot, emellett a leányok egymás között is kiválasztották a legkedvesebb társakat, akik viselkedésükkel, jószágukkal mindannyiuk szívébe zárták magukat. A búcsúzkodók a kollégium nevelőinek, munkásainak is készítették egy ajándékot figyelmességük jeléül.

Fényképezte: Kónya-Kovács Otília